

מסורת הש"ס

(ב) זָנִיל לְהַסֵּךְ (ב) זָנִיל וְלֹא
(ג) שְׂבוּשָׁה הִיא נְעֻמָּה מִיֵּל
(ד) מִיֵּל זָנִיל שְׂבוּשָׁה וְלֹא
(ה) מִיֵּל לְהַסֵּךְ (ו) זָנִיל לְהַסֵּךְ
(ז) כְּלָלִים מִיֵּל מִיֵּל וְכִיךְ נֶלֶךְ
(ח) זָנִיל וְהַתְּקֵן (ט) כְּלָלִים
מִיֵּל מִיֵּל (י) כְּלָלִים הֵם מִיֵּל
לֹא (יא) זָנִיל (יב) כְּלָלִים
(יג) כְּלָלִים (יד) זָנִיל וְכִיךְ נֶלֶךְ
(טו) יַעֲבֹד מִיֵּל (טז) זָנִיל
דִּי יִשְׁתַּחֲוֶה לִּי כִּי מִיֵּל מִיֵּל
(יז) זָנִיל לְהַסֵּךְ דִּי יִשְׁתַּחֲוֶה
(יח) זָנִיל וְכִיךְ נֶלֶךְ
דִּי יִשְׁתַּחֲוֶה לִּי כִּי מִיֵּל מִיֵּל

תורה אור השלם

1 ויאמר מזה הערים האלה
אשר נתתה לי אדני ויבא
להם ארץ כבול עד היום
הזה
2 ויצא חוקם מוצר לראות
את הערים אשר נתן לו
שלמה ולא ישרו בעיניה
מלכים א ש יב

גליון הש"ס

רש"י ד"ה סמבטיוה וכו'
ביום שני, ע"י רש"י
יחזקאל מ יח: שם ד"ה
כלאים חזקוני וכו' דבר
שאין סתמיים. אה"ה. ע"י
לקמן קמ ע"ה סמבטיוה
אכל טעם: חזקוני ד"ה רב
אמר וכו' דאמאי דסמבטיו
לחזקוני: ע"י חזקוני
לג ע"ה

לעזי רש"י

קויל"א [קוביל"א].
קוסול.
נושק"א, סיכה, מכונה.
פושל"א, רחמת-זוג.
חלדרוב"א, דבשת.

מוסף דש"י

[illegible]

במה בהמה פרק חמישי שבת

שיש ונהג. נועריון דעמאָנסטראַציעס. ציט דעם: סטובלין. לשון
כבלי צורל. קאָרע: ויקרא להם. בעשרים יושים עיר שנתן שלמה
למלכיהם משמעי קרא: מזובלין. מעוטפין ומקושרין: עבדא.
אנגריא של מלך: חומטון. מלטה ומחבצת: דעמאָנסטראַציע כה כרעא.

שית זונה ונצורת
כבולות: מאי כבול
שלהו למטה כדי של
מאי משמע הדאי כב
פירי הוא דכתיב יוה
נחת לי אחי יקרא א
הוא מאי ארין כבול א
אדם שמכובלין בכסף
אי הכי היינו דכתיב
מפני שמכובלין בכסף
אמר ליה אין כיון דע
עבידתא רב נאמאי ק
חומטון היתה ואמאי ק
דב רבנא יד רבנא

הוא יצא עין פתוחה
מקורו: י"מ פתוחה
שבתה וזו י"מ מדרשת והאחרון
שבתה צעירי דלי לרועה שבתה
קשורה ומחזרת לקרבא ואין
תחפול דמתי' משום שמה
ותמי' לה הו'א: לא עקוד
ר'גול. מפרשין גמ' שעוקדים
עם רגליהם ככלים שלא
יבדחו: ולא יקשור גמלים ו לו
האחד מפרשם בגמרא:
שלא יכרוך. החזלים כדרך
ובגמרא מפרש טעמא:
בזונב וכו' וכו'. דכין דקשורה
לא נפלה: חוטרה.
החלודי' שיש לכל גמלים על גביהם:
דכין דכחי לא מתחל' ליה.
החלודי' שיש לכל גמלים על גביהם:
דכין דכחי לא מתחל' ליה.

ואחר זיה אסור אסור
רב יהודה אמר שמואי
הלכה בת"ק: **מתני'**
ולא גרול וכן שניר כל
חבלים לתוך ידו וימי
במטולטלת הקשורה
ובחוסרתו אמר רבה
בשילייתה: לא יעקוד
אברהם גרול שלא יכו
רגלים גרול שלא יכו
עקוד עקידת יד ורגל
ויקשור ואכתי לא דמי
דאמר כי האי תנא ע
ידו על גבי זרועו וי
משום דמיהוי "במאן
אלא לענין כלאים
י'מותר עם כותל אחר
ה"כיצפה אחת אינה
שלא יכרך ויקשור
טפה והא תנא דבי
טפה ותנא דבי שמואי

המגזר והכלי פשתן וכי כריך להו הוו כלאים וידו מתחממת בלחץ
 הן כסיתו דיו תנאל קשור עס הבוליס ופעמים שכן מושך
 כולל. עס על הנהמות לתרוס ולתשנן אלא אסרע תורה אלא
 הסוקר. כגדי זמר ופשמיו: בכסיעה אחת. כנון ע"י מחס
 ופשמיו יחדו אלא אסרע הבורה אלא מבור יפה המתקיים:
 מתמחמת ידו טפח למטה דמיו כמי שנתאר כידו ואלו מתקיים שיהא
 לאשמיטתו דבנא כדנא לנא לנא למיטתו ומיטתו ליה טפח

נד.

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

שית שזהו. כפולות, מילש
כבלי' כדברים אר' ככל
נ'ו, ופרישה' ממשקע
כרע כנוי' כי כבלא אר'
כרע וחלו, וזו היא
חומשין. כפולות. מכונן
זו השלם מילש' לידתו
ז'ו, וז' חצ' ק'
הקרא מילא, ז' יתרת
אמי' עמי' וצאצא' עזרות
ל' עמי' אבל ל' חלחל, כי
אדאשה' חק' דברייא, ורבי
ג'ר' הילכתא, וכווידה'
הרב' הילכתא, וכווידה'
הכלב' כמות, ואפילו' ר'
יורה' לא חלל' אלא אפר
ז'ר' הכלב', חצ'ר' דר'
הכרמ' לצפון'
שטחצ'ר' כמות, מזה.
אכל' מי' פסי', כלומר' מי'
הכחזין' כן' קשיט' ד'
ליבש', לקשיט' ד' חלחל.
וקייל' הילכתא כ'
אמריה', וכן' הילכתא,
ואע"פ' ש' ימי' חולק', ור'
ז'ר' אמנא' ש' שטחצ'ר' ל'
ז'ר' לא' יצא' הגסל'

[illegible]

(קושייה) כעין שם
 הציפור, אמר שמואל
 ובלבד שלא יהא אפשר יוצא
 מתחת יד טפח, ואסיקנא
 הלכה למעשה שלא יהא
 אפשר יוצא מתחת יד טפח,
 כלומר אינו משועלשל
 האפשר מתחת יד לבד
 כריכה, וכן לא יהא אפשר
 הניתן בראש הבהמה וראש
 האפשר ביד [ואדם] המושך
 הבהמה, [וכן] לא יהא
 האפשר אחרו רביעי ביני
 הבה, פר מוטלת, צריכה.

ער בבבא. מפרש ר"י עד השוק כדאמר ב' במה אשה (לקמן דף סג.) צריכה באחת כנלים נשמים שמוחין הכנלים נשוק:
רב אמר ריב"ש וותד ב' ואל"ת לימא מר הלכה כמר וי"ל משום דליכא דמפסי לכו לתנאים:

הלכה ב' יהודה בן בתירא. ה'ה
דנקט ר' יהודה בן נחמיה
ולא נקט ר' יוסי משום דנמקום שאין
עושין כלל אלא כדי לינש שרי ר'
יהודה בן נחמיה דלא שייך התם
מי נפיק ומי יוסי אוסר משום
דילמא נפיל: ר"ת גריס
אמר רב ה'ה ב'תק' ושמואל
אמר ב' וכן ב' אתא רבין
א"ר יוחנן דמתא בתנא קמא ואמי
שפיר איכא דממני לה לדרב ושמואל
לעילי אהא:

והתתן אדם מותר עם בולע
אחריו ויפסוק. וז"ל
אפי' יהא אדם נמי אסור תקשה
דמאי כללש שיין כהא כיון שאני
מושך בעגלה ויפקדון דהא בשבת
איירי ואין לומר לאסור להנהיג
כללש אפי' לא ימשוך שום דבר
דאם כן יהא אסור להוליך ולהוציא
המוקדשין שור פסולי המוקדשין דמשני
כשני מינים דלאמרי' צפקא בתרא
דמדות (דף כג.) המנהיג צבור
פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד הוא
ועשאו הכתוב שני גופים וי"ל דקמי
אילימא כללש דלדס והא דתקמי
ובלנד שלא יכרוך בחול קאמר
דלאוקימנא לעיל (פ"ב דף כג.) ולא
בשמן שריפה דלאירי צי"ט ומיירי
שמושין שום דבר אי נמי י"ל
דחשיב משיכה דמא שנושאים שיהא
את החכליל:

הלכה כר' יהודה בן בתירא כי אתא רבין אמר ר' בבאי אינה יוצאה לא יצא גמל במטולמלת לא עקדו בהמות ולא יקשור גמלים זה בזה וימשוך אבל מכנים יורד ובלבד שלא יכרך: **גמ'** תנא לא יצא הגמל וזונבו אבל יוצא הוא במטולמלת הקשורה בזנבו כר רב הונא יוצא הגמל במטולמלת הקשורה לה לא גרול: א"ר יהודה עקדו עקדת יד ורגל כיצחק בן ידו על גבי זורעו ויקשור מיתבי עקדו שתי ידים ושתי ידו על גבי זורעו ויקשור הוא דאמר כי האי תנא דתניא שתי ידים ושתי רגלים גרול שלא יכוף ידו ע"ג זורעו בשלמא רישא וסיפא ניתא מציעתא קשיא אלא הוא דעקד יד ורגל כיצחק בן אברהם גרול שלא אשי שור: ולא יקשור גמלים: מאי מעמא אמר רב אשי יאזיל לחיננא: אבל מכנים: אמר רב אשי לא שנו לאים דמאי אילימא כלאים דאדם והתנן "אדם ש ולמשוך אלא כלאים דחבלים" והתניא היתוכף חיבור לעולם כלאים דחבלים והכי קאמר ובלבד אמר שמואל "ובלבד שלא יצא [חבל] מתחת ידו שמואל טפחיים אמר אביי השתא דאמר שמואל "טפחיים שמואל" הלכה למעשה אתא לאשמעינן והתניא

וקצבר * דבר שאין מתכוין אסור: אי נימא כלאים דאדם. דמי
שום דבר ונמצא אדם וגמל מנהיגין יחד: והטען אדם מותר עם
י מימי בהמה יחד ענין שור וחמור ומשה וזו מנחם כלאים:
א אחת או שקשר קשר ארס: אינו חיבור. דכתיב (וזהו טעם)
יירה וקשריה בשתי קשריות: שלא ילא חבל. רש"י הכחל לא ילא
מאפסר הגמלים: שמואל. דאמר טעם לאורויי הלכה למעשה אחא
להקל באסורין ומייה עד טפחיים ליכא אסור:
והתניא
יבדילונו שלא ילא חרוב לרסעם שפס, וכו'